Dijous 9 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 12,28-34): En aquell temps, s'acostà un dels escribes que els havia sentit discutir, i, sabent que els havia contestat bé, li preguntà: «Quin és el primer de tots els manaments?». Jesús respongué: «El primer és: Escolta, Israel: el Senyor, el nostre Déu, el Senyor és un; i estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment i amb totes les teves forces. El segon és aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. Un altre manament més gran que aquests dos, no hi és». I li diu l'escriba: «Bé, Mestre, has dit en veritat: és un i no n'hi ha d'altre fora d'ell; i estimar-lo amb tot el cor i amb tota la intel·ligència i amb totes les forces, i: estimar el proïsme com a un mateix, és més gran que tots els holocausts i sacrificis». I Jesús veient que havia respost amb saviesa, li digué: «No ets pas lluny del regne de Déu». I ja ningú no gosava interrogar-lo.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un altre manament més gran que aquests dos, no hi és»

P. Rodolf PUIGDOLLERS i Noblom SchP
(La Roca del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, un mestre de la Llei li pregunta a Jesús: «Quin és el primer de tots els manaments?» (Mc 12,28). La pregunta és capciosa. En primer lloc, perquè intenta establir un rànquing entre els diversos manaments; i, en segon lloc, perquè la seva pregunta se centra en la Llei. És clar, es tracta de la pregunta d'un mestre de la Llei.

La resposta del Senyor desmunta l'espiritualitat d'aquell «mestre de la Llei». Tota l'actitud del deixeble de Jesús respecte a Déu queda resumida en un punt doble: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor» (Mc 12,30) i «Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix» (Mc 12,31). El comportament religiós queda definit en la seva relació amb Déu i amb el proïsme; i el comportament humà, en la seva relació amb els altres i amb Déu. Ho diu amb altres paraules sant Agustí: «Estima i fes el que vulguis». Estima Déu i estima els altres, i tota la resta serà conseqüència d'aquest amor en plenitud.

El mestre de la Llei ho entén perfectament. I indica que estimar Déu amb tot el cor i els altres com a un mateix «és més gran que tots els holocausts i sacrificis» (Mc 12,33). Déu està esperant la resposta de cada

persona, l'entrega plena «amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment i amb totes les teves forces» (Mc 12,30) a Ell, que és la Veritat i la Bondat, i l'entrega generosa als altres. Els «sacrificis i les ofrenes» tan sols tenen sentit en la mesura que siguin expressió veritable d'aquest doble amor. I pensar que de vegades utilitzem els “petits manaments” i «els sacrificis i les ofrenes» com a pedra per a criticar o ferir l'altre!

Jesús comenta la resposta del mestre de la Llei amb un «no ets pas lluny del regne de Déu» (Mc 12,34). Per a Jesús ningú que estimi l'altre per damunt de tot és lluny del regnat de Déu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Us estimo, Déu meu, i l'única gràcia que us demano és estimar-vos eternament. (...) Déu meu, si la meva llengua no pot dir a cada moment que us estimo, vull que el meu cor us ho repeteixi tantes vegades com respiro» (Sant Joan Maria Vianney)

- «Si l'amor de Déu ha arrelat profundament en una persona, aquesta és capaç d'estimar a qui no ho mereix, com precisament fa Déu respecte de nosaltres» (Benet XVI)

- «Hem d'acceptar necessàriament les seves paraules i tenir-li una fe i una esperança totals. És totpoderós, clement, infinitament donat a fer el bé. Qui podria deixar de posar en Déu tota la seva esperança? I qui podria deixar d'estimar-lo, quan contempla els tresors de bondat i de tendresa que ha prodigat amb tothom?» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.086)